

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 2To/18/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4119011489
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 01. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubomíra Kubáňová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2026:4119011489.2

Uznesenie

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ľubomíry Kubáňovej a sudkýň JUDr. Ľubice Libantovej, PhD. a JUDr. Lenky Formel Kováčovej, PhD., v trestnej veci proti obžalovanému A. B., pre zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 odsek 1 písmeno a/, písmeno e/, odsek 3 písmeno d/ Trestného zákona s použitím § 127 odsek 5 Trestného zákona, § 138 písmeno b/ Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného A. B. (ďalej len obžalovaný) a prokurátora Okresnej prokuratúry Nitra (ďalej len prokurátor) proti rozsudku Okresného súdu Nitra zo dňa 20.11.2024, sp. zn. 6T/92/2019, na verejnom zasadnutí konanom v Nitre dňa 14. januára 2026, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolania obžalovaného a prokurátora z a m
i e t a j ú, pretože nie sú dôvodné.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Nitra (ďalej len súd I. stupňa) bol obžalovaný uznaný vinným zo zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a/, písm. e/, ods. 3 písm. d/ Tr. zák. s použitím § 127 ods. 5 Tr. zák., § 138 písm. b/ Tr. zák., ktorého sa mal dopustiť na tom skutkovom základe, že:

od bližšie neurčeného dňa, najmä od roku XXXX kedy sa spolu s celou rodinou presťahoval do rodinného domu v C., do XX.X. XXXX kedy bol vzatý do väzby v inej trestnej veci, v obci C. v rodinnom dome č. XX, opakovane fyzicky a psychicky týral poškodenú D. B., ktorá bola jeho manželkou a žila s ním a s ich spoločnými maloletými deťmi v spoločnej domácnosti až do XX.X. XXXX v rodinnom dome v obci C. E. XX tak, že jeho agresívnym správaním, využívajúc fyzickú a psychickú prevahu, silu a nadržanosť v nej opakovane niekoľkokrát týždenne vyvolával strach, úzkosť a napätie tým, že si od nej vynucoval pohlavný styk, bezdôvodne jej obmedzoval prístup k peniazom a k jej vlastnej mzde, s ktorou nemohla žiadnym spôsobom nakladať, peniaze jej prideľoval tak, že dostávala 7 € týždenne iba na cestovné do práce a späť, preto ani nenakupovala potreby do domácnosti, nakoľko podľa obvineného intelektuálne nie je schopná hospodáriť a je negramotná, ak niekedy nakupovala, musela predložiť vyúčtovanie, keď prišla domov, oplzlými, vulgárnymi slovami ju hrubo obviňoval zo sexuálnych stykov s inými mužmi, dokonca jej niekoľkokrát skontroloval po príchode domov intímne miesta, či nemá stopy po sexuálnych stykoch, vulgárnymi výrazmi ju ponižoval a urážal takým spôsobom, že deťom vravel, aby sa svojej hlúpej matky na nič nepýtali, pretože nemá dosť rozumu, ak prejavila vlastný názor, alebo s obvineným nesúhlasila, nadával jej vulgárnymi a oplzlými nadávkami, keď trestal ich deti tak, že ich bil päšťami, kopal ich a oplzlo im nadával, nemohla nič povedať, pretože dostala päšťou aj ona a bála sa ho, ponižoval ju tak, že do nej hádzal hnilé jablká, hodil do nej fľašu s močom, bezdôvodne a za bezvýznamné veci vyvolával konflikty, za ktoré ju potom fackoval po tvári, ťahal za vlasy, pričom intenzitu týchto fyzických útokov stupňoval do úderov päšťami a kopancov nohou, pričom nebral ohľad kam ju udiera, v posledných rokoch ju opakovane udieral najmä do brucha, asi od júla XXXX sa jej opakovane vyhrážal, že ak podá na neho trestné oznámenie, všetko jej spočíta a nedožije sa príchodu policajtov, hovoril o poškodenej, že je psychicky chorá a patrí na psychiatriu, rodinu nadmerne zaťažoval mnohými úvermi a pôžičkami, z ktorých niektoré poškodená doteraz spláca v takej výške, že nemá dostatok finančných prostriedkov na

základné životné potreby, psychických a fyzických útokov na poškodenú a dlhodobého, opakovaného ponižovania sa dopúšťal aj pred ich deťmi, v dôsledku čoho maloleté deti svoju matku vôbec nevnímali a nerešpektovali ako osobu s autoritou rodiča, preberali správanie a výrazy obvineného voči poškodenej, neposlúchali ju, čo poškodená pociťovala ako neúmerne fyzické a psychické príkorie s chronickým úzkostno depresívnym prežívaním.

Za to mu bol podľa § 208 ods. 3 Tr. zák., zistiac poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. j/ Tr. zák. a zistiac priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. h/ Tr. zák., s použitím § 38 ods. 2 Tr. zák. podľa § 41 ods. 2 Tr. zák., § 42 ods. 1 Tr. zák. uložený súhrnný a úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 7 rokov, na výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Zároveň bol podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. zrušený výrok o treste rozsudku Krajského súdu v Nitre sp. zn. 1To/67/2021 zo dňa 18.01.2022, právoplatný dňa 18.01.2022 (ktorým bol zrušený výrok o treste rozsudku Okresného súdu Nitra, sp. zn. 5T/69/2017 zo dňa 14.11.2018), ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tieto výroky obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Proti tomuto rozsudku podal ihneď, po jeho vyhlásení, odvolanie obžalovaný čo do výroku o vine ako aj treste a tiež voči konaniu, ktoré rozsudku predchádzalo.

Prokurátor podal odvolanie v zákonom stanovenej lehote čo do výroku o treste v neprospech obžalovaného.

Obžalovaný svoje odvolanie odôvodnil písomne sám, ako aj prostredníctvom svojho obhajcu.

Vo svojom písomnom podaní uviedol dôvody odvolania a zároveň sa vyjadril k odvolaniu prokurátora.

Podľa jeho názoru rozsudok súdu I. stupňa je nezákonný tak vo výroku o vine, ako aj o treste a taktiež napadol aj konanie, ktoré tomuto rozsudku predchádzalo s tým, že poukázal na protiprávnosť a protiústavnosť konania. Namietal, že súd I. stupňa rozhodol podľa novely Tr. zák. týkajúcej sa § 208 a nie podľa pôvodného, čím ho poškodil a navyše aj prokurátor nezákonne použil kvalifikáciu podľa odseku 2 a 3.

Namietal, že súd nekonal už od počiatku ako nestranný a nezaujatý senát, od začiatku zaujal jednostranný postoj v prospech údajnej poškodenej D. E. (ex. B.) napriek jej sústavne pretrvávajúcim krivým obvineniam, klamstvám, ktoré boli od počiatku nepravdivé, čo bolo v konaní preukázané. Podľa neho išlo o chronické a patologické klamstvá. Ďalej namietal, že senát porušil jeho základné ústavné právo na obhajobu (a rovnosť zbraní), keďže:

-nečítal písomnú výpoveď svedka F. B. (nar. XX.XX.XXXX), hoci toto žiadala aj prokurátorka G. H.,

-odmietol vypočúť svedkov I. J., K. L., M. L., ďalších dôkazných úkonov obhajoby, ktoré mali byť ešte následne vykonané, vykonávané,

-odmietol vykonať (dať vykonať) vyšetrenie D. E. súdnym znalcom „z odboru psychiatria“ odvolávajúc sa na posudok súdnej znalkyne „z odboru psychológie“, čo nie je to isté, znalkyne PhDr. Haidovej,

-senát ignoroval skutočnosť, že spolu s ním vypovedalo v jeho prospech jeho šesť detí, manželia L., ako aj on sám, teda desať ľudí. Proti nemu vypovedala D. E. (ex B.), N. B., M., F. B., ktoré tvoria koordinované a indoktrinované zoskupenie (resp. jeho časť), majú existenčné majetkové záujmy (bývajú, resp. používajú dom na O. P. XX, Q. K., ktorý spolu so starým otcom a otcom staval on osobne). V prípade, že by sa preukázalo, že tieto tri osoby krivo vypovedali a to viacnásobne a opakovane, obzvlášť pred súdom v tomto pojednávaní, boli by trestne postihnuteľné!

Poukázal na nepravdivé tvrdenia poškodenej ohľadne toho, kedy sa zoznámili, na to, že jej matka nezomrela na infarkt, ale na cirhózu pečene, pretože bola alkoholička. Nato, že ani svedkyňa N. M. nehovorila pravdu, keď tvrdila, že matku držal zamknutú na reťazi na radiátor, keďže žiadne kúrenie nemajú.

V konečnom dôsledku žiadal preto oslobodiť v plnom rozsahu spod obžaloby.

Obhajca v písomných dôvodoch odvolania poukázal na to, že súd I. stupňa sa nedostatočne vysporiadal s predmetnou vecou, keď nedal dostatočné odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné námietky obhajoby majúce pre vec podstatný význam, čo považoval za porušenie práva na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, ako aj práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Poukázal na to, že vo veci existujú dve skupiny dôkazov, ktoré sú svojou povahou z hľadiska dôkaznej sily zásadné, keďže išlo o priame dôkazy, pričom súd I. stupňa sa bez podstatnejšieho zdôvodnenia priklonil na stranu obžaloby.

Vo vzťahu k výpovediam svedkov K. B. a K. B. uviedol, že na uvedených svedkov nebol robený žiadny znalecký posudok a neexistuje žiaden znalecký záver, že by títo svedkovia mali byť nedôveryhodní alebo podpriemerne inteligentní alebo by mali mať nejakú pokrivenú morálne hodnoty. Obaja mali v čase skutku dostatočný vek na to, aby mohli náležite vnímať, rozumovo vyhodnocovať a následne potom vo výpovediach opisovať, čo zažili, čo vnímali, ako celá rodina fungovala a pod. Taktiež uviedol, že v prípade Martiny táto mala v rodine prebrať materskú rolu po tom, čo odišla matka a teda starala sa o mladších súrodencov. Mal za to, že títo svedkovia spĺňajú všetky potrebné kritériá na to, aby na ich výpovede bolo nahliadané s veľkým dôrazom v súvislosti s objasňovaním všetkých citlivých a chúlolistých skutočností a okolností, ktoré sa mali v rodine odohrávať a aj v kontexte toho, či je v súlade so skutočnosťou to, čo sa uvádza v skutkovej vete obžaloby.

Pokiaľ ide o K. B., tento vypovedal, že medzi rodičmi boli konflikty, zďaleka však nie v rovine skutkových okolností ako sa to uvádza v obžalobe, vyjadril sa taktiež, že matka pri hádkach vyzerala, akoby bola v afekte, čo je absolútne protichodná skutočnosť v kontexte vnímania poškodenej ako nejakej týranej obeť, zároveň jasne vykresľuje matku, nie ako utýranú obeť, ale ako zdatného protivníka v (slovných) konfliktoch s otcom, keď sa potom jej hnev negatívne odrážal aj vo vzťahu k deťom. Z jeho vyjadrenia vyplýva, že matka a sestry N. a F. nevedeli pochopiť, že si nemôžu robiť čo chcú a kedy chcú. V tejto súvislosti poukázal aj na znalecké dokazovanie vo vzťahu k svedkyňi F. B., ktorá bolo v inom trestnom konaní podrobená znaleckému dokazovaniu dokonca dvoch znalcov psychológov (sp. zn. 5T/69/2017), pričom citoval skutočnosti v rámci znaleckého dokazovania z uvedeného trestného konania. Poukázal na ďalšie vyjadrenia svedka vo vzťahu k mladšej sestre F., ako i k výchove v rodine.

Svedkyňa K. B. sa jasne vyjadrovala, že súrodenci rešpektovali otca, pričom jedine F. mu zvykla vzdorovať, poukázala na to, že F. bola rozmaznaná, že to mala v zásade v povahe.

Nezmyselnosť a nepodloženosť obvinení vychádza aj v prípade tohto trestného konania u poškodenej D. B. a dal do pozornosti, čo všetko poškodená porozprávala na neho, teda aké drastické fyzické útoky mal na nej páchať, ako ju mal viackrát do mesiaca fyzicky celou silou udierať, kopať a podobné doslova nezmyselnosti, nezmyselnosti v kontexte toho, že neexistuje žiadna lekárska správa, žiaden doklad, žiadna fotografia o nejakých následkoch, či už jednorazových alebo dlhodobějších, na zdraví po takýchto útokoch. I v tejto súvislosti opäť dal do pozornosti, že K. prebrala materskú rolu v rodine, má vlastné dieťa a rodinu, zjavne sa stotožňuje s výchovnými praktikami otca a teda je nepochopiteľné, pokiaľ by skutočne malo dôjsť k takým hrôzostrašným veciam, ako ich opisuje poškodená a jej drukujúce dcéry F. a N., že by K. B. mala mať takéto postoje.

Osobitne k argumentom súdu I. stupňa uvádzaných v odôvodnení napádaného rozsudku, ktorými vyzdvihuje výpovede poškodenej spolu s výpoveďami F. B. a N. M. uviedol, že súd sa snaží vymedziť dôvody, pre ktoré uprednostňuje túto skupinu usvedčujúcich dôkazov pred dôkazmi ospravedlňujúcimi, avšak rovnaké kritériá platia aj o výpovediach obžalovaného a svedkov K. a K. B..

Namietal, že súd I. stupňa použil na pravdivosť tvrdení poškodenej listinné dôkazy ako sú výpisy z bankových ústavov, úradné záznamy, správy o priebehu probačného dohľadu.

Ďalej dal do pozornosti, že súd sa pasoval do role odborníka z roviny psychológie, keď aj vo vzťahu ku svedkom, ktorí neboli podrobení znaleckému vyšetreniu a skúmaniu, tak aj na nich vzťahuje závery, plynúce zo znaleckého vyšetrenia ostatných detí.

Mal za to, že súd neposkytol žiaden hodnoverný argument na to, aby usvedčujúca skupina dôkazov doslova „udupala“ ospravedlňujúcu skupinu dôkazov až do roviny, že o veci nie sú žiadne rozumné pochybnosti a v odôvodnení rozsudku určite neposkytol náležité odpovede na to, ako sa vyrovnal s obhajobnými námietkami, najmä v kontexte vyhodnocovania výpovedí K. a K. B., čiže nie je daný žiaden významnejší faktor, ktorý by priorizoval výpovede oných dvoch sestier, pred výpoveďami ich ďalších súrodencov K. a K. B..

Vo vzťahu k otázke ukladania trestu z opatrnosti uviedol, že od skutku (január 2016) uplynula doba teraz už viac ako 10 rokov a uviedol, že Európsky súd pre ľudské práva považuje za neúmerne dlhé konanie už konanie, ktoré presahuje dobu šiestich rokov. Poukázal taktiež aj na judikát Najvyššieho súdu SR R 10/2011 s tým, že samotná dĺžka trestného konania odôvodňovala u neho uloženie čo najmiernejšieho trestu, určite za použitia mimoriadneho zmierňujúceho ustanovenia.

Toto odvolanie doplnil ďalším podaním, kde žiadal, aby bol aplikovaný inštitút mimoriadneho zníženia trestu. Dal do pozornosti, že potrebu ukladania trestu pod zákonom stanovenú spodnú hranicu vzhliadol už Krajský súd v Nitre, keď odsudzoval obžalovaného za zbiehajúci sa skutok (vo vzťahu k poškodenej F. B.), ktorý sa časovo prekryval so skutkom, pre ktorý bol obžalovaný uznaný za vinného napádaným

rozsudkom, pričom Krajský súd v Nitre vzhliadol potrebu zohľadniť odstup času od spáchania skutku pred 4 rokmi (rozsudok z 18.01.2022, sp. zn. 1To/67/2021).

Zdôraznil, že súd I. stupňa vôbec nezohľadnil časový odstup od spáchania skutku a túto dobu žiadnym spôsobom nekompenzoval a svoje rozhodnutie v tejto otázke ani nevysvetlil. Poukázal aj na ďalšie súvisiace rozhodnutia: Ústavný súd ČR a Nález sp. zn. IV. ÚS 380/09 z 12.10.2009, ktorý bol začlenený do Zbierky Nálezov a uznesení Ústavného súdu ČR pod č. 213/2009, aktuálnu judikatúru ESLP, resp. od r. 2000 (rozsudok veľkej komory vo veci R. proti H. zo dňa 26.10.2000), opakovane judikovaný záver o priamom erga omnes účinku rozsudkov ESLP, ktoré majú všeobecne záväzný charakter, sú interpretačnými stanoviskami ESLP k Dohovoru a majú význam tzv. „res interpretata“ (75. bod rozsudku ESLP vo veci S. proti S. zo dňa 07.02.2013, č. sťažnosti 16574/08), bod 45. až 47 rozsudku vo veci O. proti J. R. zo dňa 17.01.2017, č. sťažnosti 57592/08, Komentár Ústavy SR k ustanoveniu čl. 154c ods. 1 ústavy, pričom vzhľadom na uvedené si dovoľil formulovať myšlienku, podľa ktorej by bolo priamym popretím ustanovení Európskeho dohovoru a judikatúry ESLP, ak by právna vec obžalovaného, ktorá by bola bezpochyby pred ESLP považovaná za porušenie minimálne čl. 6 ods. 1 Dohovoru, z pohľadu orgánov vnútroštátnej ochrany práva za súladnú s Ústavou, resp. Dohovorom.

Namietal, že v prejednávanej veci súdu I. stupňa, ktorý ho v celom rozsahu uznal za vinného a uložil mu trest, neuznal, že došlo k porušeniu Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a neuskutočnil nápravu, pričom svoje rozhodnutie nijak bližšie neodôvodnil. Opakovane poukázal na ďalšie rozhodnutia či už Ústavného súdu SR alebo relevantnú judikatúru ESLP.

Nakoniec poukázal aj na fakt, že uvedené skutočnosti v zásade našli svoj odraz aj v novele Trestného zákona účinnej od 05.08.2024 v podobe zakotvenia poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. p/ Tr. zák., ktorá je v kontexte uplynulej 10 ročnej doby od spáchania skutku (samozrejme pri absencii čohokoľvek, čo by mohlo zakladať možnosť tvrdenia, že by túto tak extrémne dlhú dobu bolo možné, čo i len z relevantnej časti pričítať na vrub obžalovaného, či obhajobe) v tomto prípade plne na mieste, pričom súd I. stupňa ani na túto okolnosť nijako nereagoval a zjavne ju pri ukladaní trestu prehliadol.

Proti rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie aj prokurátor a to proti výroku o treste v neprospech obžalovaného. V písomných dôvodoch odvolania uviedol, že s výrokom o vine obsiahnutým v rozsudku súdu I. stupňa sa stotožňuje, nakoľko vychádza zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu. Nestotožňuje sa však s výrokom súdu o treste, pretože ho považuje za neprimerane mierny, nezabezpečujúci individuálnu a generálnu prevenciu. Uviedol, že vo výroku o treste sa súd I. stupňa nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie (§ 321 ods. 1 písm. b/ Tr. por.) a porušil ustanovenie Trestného zákona (§ 321 ods. 1 písm. d/ Tr. por.) a uložil obžalovanému trest neprimeraný (§ 321 ods. 1 písm. e/ Tr. por.). Poukázal na to, že za zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a/, písm. e/, ods. 3 písm. d/ Tr. zák. s použitím § 138 písm. b/ Tr. zák. a § 127 ods. 5 Tr. zák. je možné uložiť páchateľovi trest odňatia slobody na 7 rokov až 15 rokov a zároveň poukázal na ustanovenie § 34 ods. 1, ods. 4 Tr. zák. Uviedol, že obžalovaný bol pred spáchaním skutku jedenkrát súdne trestaný, avšak toto odsúdenie má už zahladené, takže sa na neho hľadí, akoby nebol odsúdený, čím boli naplnené zákonné znaky poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. j/ Tr. zák., pritažujúca okolnosť u neho bola zistená podľa § 37 písm. h/ Tr. zák., keďže sa mu ukladal súhrnný a úhrnný trest za zbíhajúcu sa trestnú činnosť, na základe čoho možno konštatovať, že pomer pritažujúcich a poľahčujúcich okolností ustálil súd správne. Uložený trest odňatia slobody vo výmere 7 rokov, na samej dolnej hranici trestnej sadzby, však podľa jeho názoru nespĺňa požiadavku zákona na všeobecnú a individuálnu prevenciu, nakoľko vzhľadom na jeho osobu, spôsob spáchania trestného činu a jeho následok, je príliš mierny.

Poukázal na skutočnosť, že súd I. stupňa ukladal súhrnný a úhrnný trest odňatia slobody za zbíhajúcu sa trestnú činnosť, keď rušil výrok o treste z rozsudku Krajského súdu v Nitre sp. zn. 1To/67/2021 zo dňa 18.01.2022, ktorým bol zrušený výrok o treste z rozsudku Okresného súdu Nitra sp. zn. 5T/69/2017 zo dňa 14.11.2018, ktorým bol obžalovaný uznaný vinným v bode 1/ zo zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. d/ Tr. zák. s použitím § 138 písm. b/ Tr. zák., § 127 ods. 4 Tr. zák. v znení účinnom do 01.01.2016, ktorého sa dopustil voči svojej dcére poškodenej F. B. a to od doby, keď poškodená začala chodiť do základnej školy do júla 2015 (kedy mala poškodená 17 rokov) a v bode 2/ za prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák. s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c/ Tr. zák., ktorého sa dopustil voči svojej manželke, poškodenej D. B.. Napadnutým rozsudkom sa obžalovaný dopustil zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby voči svojej manželke F. (správne malo byť D.) B. v období od roku XXXX do XX.XX.XXXX. Obžalovaný sa tým dopustil zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 Tr. zák. voči dvom členom svojej domácnosti a to voči svojej dcére F. B. a svojej manželke D. B., pričom je potrebné poukázať a zdôrazniť dĺžku trvania trestnej činnosti obžalovaného proti poškodeným F. B., ktoré trvalo desať rokov

a voči poškodenej D. B., ktoré trvalo takmer 19 rokov a poškodené boli dlhé roky vystavované zlému zaobchádzaniu zo strany obžalovaného spôsobujúceho im fyzické a psychické utrpenie. Mal za to, že za týchto okolností, keď obžalovaný svojím dlhoročným správaním sa voči poškodeným, podstatným spôsobom narušil životnú kontinuitu svojej dcéry a manželke, ktoré si z konania obžalovaného do ďalšieho života odnášajú následky v podobe psychických problémov, považuje za neadekvátne uložiť obžalovanému trest odňatia slobody na spodnej hranici zákonom ustanovenej trestnej sadzby.

Opakovane preto uviedol, že vzhľadom na vyššie uvedené okolnosti a dôvody, považuje súdom I. stupňa uložený súhrnný a úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 7 rokov za nedostatočný a nespĺňajúci účel trestu predpokladaný Trestným zákonom a to vzhľadom na okolnosti spáchania skutku, osobu páchatel'a, ktorý neprejavil ani najmenší prejav ľútosti nad svojím konaním a následky jeho konania na poškodené osoby. S poukazom na tieto momenty determinujúce osobnosť obžalovaného a jeho vzťah k rešpektovaniu právneho poriadku mal za to, že výrok o treste v napadnutom rozsudku nie je primeraný tak, aby obžalovaný pociťoval nutnosť do budúcnosti rešpektovať právne normy vyhýbaním sa protiprávnemu konaniu.

Navrhol preto, aby odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. b/, písm. d/, písm. e/ Tr. por. zrušil rozsudok súdu I. stupňa v časti uloženého trestu odňatia slobody a podľa § 322 ods. 3 Tr. por. rozhodol sám tak, že obžalovanému uloží podľa § 208 ods. 3 Tr. zák., zistiť pohľadujúcu okolnosť podľa § 36 písm. j/ Tr. zák., zistiť príťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. h/ Tr. zák., s použitím § 38 ods. 2 Tr. zák., § 41 ods. 2 Tr. zák., § 42 ods. 1 Tr. zák. súhrnný a úhrnný trest odňatia slobody v polovici zákonom ustanovenej trestnej sadzby so zaradením na výkon uloženého trestu do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia. Súd zruší podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. výrok o treste z rozsudku Krajského súdu v Nitre sp. zn. 1To/67/2021 zo dňa 18.01.2022, právoplatný dňa 18.01.2022, ktorým bol zrušený výrok o treste z rozsudku Okresného súdu Nitra sp. zn. 5T/69/2017 zo dňa 14.11.2018, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tieto výroky obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Zástupkyňa krajskej prokuratúry na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu v celom rozsahu zotrvala na podanom odvolaní prokurátorky Okresnej prokuratúry Nitra, ktoré nepovažovala za potrebné doplniť alebo pozmeniť, stotožňujúc sa s argumentáciou v písomných dôvodoch odvolania. K odvolaniu obžalovaného uviedla, že ho považuje za nedôvodné a mala za to, že výrok o vine napadnutého rozsudku súdu I. stupňa je zákonný a správny, keď prvostupňový súd na podklade vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým a právnym záverom o vine obžalovaného, pričom sa stotožnila s hodnotením dôkazov vo vzťahu vo výroku o vine, ako boli odôvodnené v rozsudku súdu I. stupňa. Navrhla preto odvolaniu prokurátora vyhovieť a odvolanie obžalovaného považovala za nedôvodné.

V konečnom návrhu navrhla, aby krajský súd podľa § 321 ods. 1 písm. b/, písm. d/, písm. e/ Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok súdu I. stupňa vo výroku o treste a podľa § 322 ods. 3 Tr. por. obžalovanému uložil súhrnný a úhrnný trest odňatia slobody tak, ako je uvedené v petite písomných dôvodov odvolania prokurátora Okresnej prokuratúry Nitra. Odvolanie obžalovaného navrhla podľa § 319 Tr. por. zamietnuť ako nedôvodné.

Obžalovaný na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu doplnil svoje odvolanie tým, že podľa jeho názoru nejde o niekoľko trestných činov, účelovo bolo toto odpojené od predchádzajúceho konania a nechápe, prečo aj v prvom prípade bol odsúdený vraj za týranie F., ktorá ho udala v čase, keď mala 17 rokov, ktorú rozmaznával, ktorej dal urobiť vodičský preukaz, počas prvej skúšobnej jazdy potom, čo jej viackrát zhasol motor, bola nervózna a udrela ho, vtedy jej poškodená E. vzala mobil a už vtedy, pokiaľ vie, udržiavala pomer s I. J. a vlastne on ju nahovoril na to, aby čokoľvek na neho povedala, len aby ho dostala do väzenia. Ďalej uviedol, že nechápe, ako mohli orgány činné v trestnom konaní stále uvádzať a uvádzal to aj prokurátor, skutočnosti, ktoré boli dávno vyvrátené a nerozumie, ako mohol týrať manželku, keď bol stále preč, keď pracoval mimo domov. Taktiež uviedol, že pokiaľ sa ho súd na začiatku pýtal, prečo nebýva na adrese trvalého bydliska, je to preto, že jeho najmladší syn ho viackrát zbil, naposledy to bolo v sobotu, preto sa z toho bytu odsťahoval a teraz býva v podnájme v B. Q. na adrese K. XX, ktorý byt má prenajatý od jedného známeho. Namietal aj to, že sudca sa nevysporiadal s tvrdením poškodenej, že minimálne jedenkrát mal špinavými rukami kontrolovať jej vagínu, pričom uviedol, že niekoľko rokov vykonával veterinárneho pôrodníka a ani zvieratá by sa nedotkol holými neumytými rukami a je to desiatky a stovky krát opakované klamstvo, je to Göbelsovina a v rozpore s Trestným poriadkom § 2 odsek 10.

V konečnom návrhu uviedol, že je nevinný, cíti sa byť nevinný, nie je bez chyby, ale snažil sa v tej rodine 30 rokov robiť všetko čo vie, vie, že má chyby. Ďalej uviedol, že ak bude odsúdený, prijme to, ale bude robiť všetko pre to, aby sa preukázalo, že tvrdenia poškodenej nie sú pravdivé, že je to klamstvo a žiadal, aby bol spod obžaloby oslobodený.

Obhajca obžalovaného na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu uviedol, že sa v plnom rozsahu pridrižiava písomne podaného odvolania a doplnil, že súd na hlavnom pojednávaní dňa XX.XX.XXXX po tom, čo F. B. odmietol vypovedať, z nepochopiteľných dôvodov neprečítal jeho výpoveď z prípravného konania. Ďalej uviedol, že pokiaľ ide o doplnenie odvolania, toto urobil len z opatrnosti, pretože naďalej popiera vinu a chcel by ho modifikovať tak, že s poukazom na účelnosť trestu okolností obžalovaného, najvhodnejším sa javí upustenie od uloženia súhrnného trestu.

Navrhol, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o vine a treste s tým, aby sám rozhodol tak, že obžalovaného spod obžaloby oslobodí a odvolanie prokurátora navrhol zamietnuť.

Krajský súd v Nitre, ako odvolací súd, na základe riadne a včas podaného odvolania oprávnenou osobou - obžalovaným podľa § 317 ods. 1 Tr. por., preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolatelia podali odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Preskúmaním veci neboli zistené iné chyby odvolaním nevytýkané, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Preskúmaním spisového materiálu odvolací súd zistil, že súd I. stupňa po vykonaní dokazovania vyhlásil rozsudok, proti ktorému podal odvolanie prokurátor čo do výroku o treste, ako i obžalovaný, ktorý podal odvolanie čo do viny ako aj trestu a voči konaniu, ktoré rozsudku predchádzalo.

Podľa § 2 ods. 10 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. Orgány činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako ja okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie.

Podľa § 2 ods. 12 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom, ako aj dôkazy prípustné podľa § 119 ods. 5 podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Odvolací súd v tejto súvislosti konštatuje, že skutkové zistenia obsiahnuté v napadnutom rozsudku vo výroku o vine vychádzajú z výsledkov úplného a zákonným spôsobom vykonaného dokazovania a zodpovedajú všetkým kritériám uvedeným v ustanovení § 2 ods. 10 Tr. por. Súd I. stupňa pri vykonávaní dôkazov na hlavnom pojednávaní postupoval podľa príslušných ustanovení Trestného poriadku upravujúcich spôsob vykonania dôkazov, pričom sa nedopustil žiadnych takých podstatných chýb, ktoré by mohli mať vplyv na správne zistenie skutkového stavu.

V odôvodnení napadnutého rozsudku v súlade s požiadavkami ustanovenými v § 168 ods. 1 Tr. por. súd I. stupňa v potrebnom a dostatočnom rozsahu uviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov a tiež akými úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny obžalovaného, ako aj v otázke trestu.

Po preskúmaní predloženého spisového materiálu odvolací súd dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu I. stupňa je vecne správny, riadne a vyčerpávajúco odôvodnený a z týchto dôvodov na jeho odôvodnenie odvolací súd v plnom rozsahu poukazuje, zároveň konštatujúc, že obžalovaný vo svojom odvolaní, ako aj v jeho doplnení, opakovane prezentuje námietky prednesené pred súdom I. stupňa, s ktorými sa súd I. stupňa rozsiahlo a právne správne vysporiadal v odôvodnení napadnutého rozsudku. Súd I. stupňa vo svojom rozsudku po vyhodnotení všetkých vykonaných dôkazov dospel dôvodne k záveru, že skutok uvedený v napadnutom rozsudku sa stal a tento spáchal obžalovaný, keďže bol z jeho spáchania jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností usvedčený výpoveďou poškodenej D. B. (t. č. E.), ktorá opakovane a konzistentne opísala spolužitie s obžalovaným trvajúce takmer dve desaťročia ako prostredie permanentného násillia a strachu, charakterizované pravidelnými fyzickými

útokmi, psychickým nátlakom, ponižovaním, vulgarizmami, vyhrázaním sa a sexuálnym násilím, pričom z jej výpovede vyplýva systematické a stupňujúce sa konanie obžalovaného, ktoré naplňalo znaky dlhodobého týrania blízkej osoby. Na výpoveď poškodenej nadväzuje aj výpoveď svedkyne – dcéry F., ktorá rovnako konzistentne a presvedčivo opísala pomery v spoločnej domácnosti a potvrdila, že bola opakovane priamym svedkom konfliktov medzi rodičmi, počas ktorých obžalovaný jej matku fyzicky napádal, bil ju, ponižoval a správal sa k nej agresívne. Jej výpoveď korešponduje s výpoveďou poškodenej v podstatných skutkových okolnostiach a vytvára ucelený a navzájom sa podporujúci reťazec dôkazov o dlhodobom násilnom správaní sa obžalovaného. Predchádzajúce výpovede podporila aj svedkyňa N. M., ktorá žila v spoločnej domácnosti do roku XXXX. Opísala pomery v rodine ako dlhodobo konfliktné a poznačené násilným správaním obžalovaného, pričom uviedla, že atmosféra v domácnosti závisela od momentálneho rozpoloženia otca a od toho, či matka splnila jeho očakávania. Potvrdila, že obžalovaný fyzicky napádal nielen matku, ktorú bil päšťami a kopal, ale aj ju samotnú. Hoci po svojom odchode zo spoločnej domácnosti už nemala bezprostrednú vedomosť o ďalších konkrétnych útokoch voči poškodenej, spôsob spolužitia rodičov, ktorý opísala, vnímala ako dlhodobý a ustálený model správania v rodine, ktorý považovala za „bežný štandard“ ich domácnosti. Jej výpoveď tak významne podporuje tvrdenia poškodenej o dlhodobosti a systematickosti násilného konania obžalovaného.

Súd I. stupňa sa náležite zaoberal aj obhajobou obžalovaného, ktorá spočívala predovšetkým v tvrdení, že ide o účelovo vytvorenú a vzájomne zosúladenú výpoveď poškodenej a oboch svedkýň, smerujúcu k jeho usvedčeniu a poškodeniu jeho osoby. Obžalovaný opakovane uvádzal, že výpovede týchto osôb predstavujú „nacvičený konštrukt“, pričom poukazoval na ich vzájomnú komunikáciu a údajný spoločný záujem na jeho odsúdení. Zároveň však nemožno prehliadnúť, že obžalovaný sa vo svojej výpovedi k viacerým čiastkovým skutkom, tak ako boli opísané poškodenu, konkrétne vyjadroval, pričom ich existenciu v zásade nepoprel, avšak spochybňoval ich intenzitu, priebeh alebo okolnosti, za ktorých k nim malo dôjsť. Takáto obhajoba, spočívajúca nie v kategorickom popretí samotných konfliktov, ale v ich odlišnej interpretácii, oslabuje tvrdenie obžalovaného o úplnej vykonštruovanosti skutku a naopak, potvrdzuje existenciu násilných incidentov v spoločnej domácnosti.

Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu I. stupňa, že obhajoba obžalovaného je účelová a smeruje výlučne k vyhnutiu sa trestnej zodpovednosti. Tvrdenie o údajnej koordinácii výpovedí poškodenej a svedkýň zostalo v rovine ničím nepodložených domnienok, bez predloženia akéhokoľvek konkrétneho dôkazu, ktorý by nasvedčoval ich účelovej dohode, či vedomej nepravdivosti. Naopak, výpovede poškodenej aj oboch svedkýň sú vo svojich podstatných častiach vzájomne konzistentné, logické a korešpondujú aj s ďalšími vykonanými dôkazmi. Ich obsah nevykazuje znaky naučenej alebo mechanicky reprodukovanej verzie udalostí, ale pôsobí autenticky, s prirodzenými detailami a časovými súvislosťami, ktoré zodpovedajú dlhodobému spolužitiu v spoločnej domácnosti. Skutočnosť, že obžalovaný viaceré konflikty a fyzické incidenty v zásade priznal, hoci ich interpretoval odlišne alebo zľahčoval ich intenzitu, zároveň oslabuje jeho tvrdenie o úplnej vykonštruovanosti skutku. Odlišné hodnotenie závažnosti či priebehu jednotlivých útokov zo strany obžalovaného nemožno považovať za relevantné vyvrátenie jednotnej a dlhodobo konzistentnej verzie poškodenej, podporenej svedeckými výpoveďami.

Takto formulované hodnotenie prirodzene vedie k záveru, že skutkové zistenia súdu I. stupňa majú oporu vo vykonanom dokazovaní a nie je dôvod ich spochybňovať.

Na druhej strane boli v konaní vypočutí aj ďalší svedkovia – deti obžalovaného a poškodenej K., K., N., A., D., ktorí vo svojich výpovediach popreli, že by boli svedkami fyzických útokov otca voči matke, ich výpovede sa niesli v zjavnej snahe minimalizovať konflikty medzi rodičmi, pričom pripúšťali nanajvýš vzájomné hádky, resp. ojedinelé facky, ktoré podľa nich mali byť obojstranné. Svedkovia K. a K. otvorene uvádzali, že otca vnímali ako vzor.

I tu sa súd I. stupňa dôsledne zaoberal vierohodnosťou svedkov. U svedkov F., A., N. a D. bola zachovaná všeobecná vierohodnosť, avšak bola spochybnená ich špecifická vierohodnosť vo vzťahu k posudzovaným skutkovým okolnostiam. Znalkyňa z odboru psychológie tento záver odôvodnila tým, že deti vyrastali v prostredí s výrazne dominantným postavením otca, ktorý určoval pravidlá fungovania rodiny a predstavoval pre ne autoritu. Ich vzťah k nemu bol navyše posilnený odchodom matky zo spoločnej domácnosti, čo v nich vyvolávalo pocity opustenia a výčitky smerom k poškodenej. Znalecké závery zároveň poukázali na to, že deti mohli určité agresívne, resp. trestajúce prejavy správania obžalovaného vnímať ako bežnú súčasť rodinného fungovania, keďže v takomto prostredí dlhodo

vyrastali. Samy pritom priznali niektoré autoritatívne a agresívne črty povahy obžalovaného, avšak bez toho, aby ich hodnotili ako neprípustné.

Záver súdu I. stupňa, ktorý ich výpovede vyhodnotil ako účelové, má oporu vo vykonanom znaleckom dokazovaní aj v samotnom obsahu ich výpovedí, ktoré vykazovali tendenciu preberať argumentáciu obžalovaného a zľahčovať závažnosť opisovaného konania.

Samotná existencia rozdielnych výpovedí detí obžalovaného však neznamená, že skutkové závery súdu I. stupňa sú neudržateľné alebo že vo veci vznikli neodstrániteľné pochybnosti.

Odvolací súd zdôrazňuje, že hodnotenie dôkazov je potrebné vykonávať jednotlivo aj vo vzájomných súvislostiach, pričom nie je rozhodujúci počet svedkov podporujúcich jednu alebo druhú verziu udalostí, ale ich obsahová presvedčivosť, vnútorná konzistentnosť a súlad s ostatnými dôkazmi.

Výpovede svedkov, ktorí konanie obžalovaného popierali alebo zľahčovali, nevytvárajú ucelený a presvedčivý obraz o rodinnom spolužití, ale naopak vykazujú znaky tendencie minimalizovať konflikty a ospravedlňovať správanie obžalovaného. Navyše aj tieto svedecké výpovede nepriamo potvrdzujú autoritatívne, prísne a miestami agresívne prejavy správania obžalovaného, ktoré však samotní svedkovia v dôsledku dlhodobého pôsobenia v takomto prostredí nevníмали ako neprípustné. Naopak, výpovede poškodenej a svedkýň F. B. a N. M. sú vo svojich podstatných častiach konzistentné, vzájomne sa podporujú a vytvárajú logický a časovo súvislý obraz dlhodobého násilného správania obžalovaného. Ich vierohodnosť nebola relevantným spôsobom vyvrátená.

Pri hodnotení dôkazov a vierohodnosti svedkov odvolací súd zohľadnil aj relevantnú judikatúru. Podľa Európskeho súdu pre ľudské práva (ESLP – J. v. M., 2008) a Ústavného súdu SR (III. ÚS 127/2012) má súd voľnú diskrečnú právomoc hodnotiť dôkazy podľa ich konzistencie, logiky a vzájomnej podpory. Výpovede detí a poškodených v prípadoch domáceho násillia sú presvedčivé aj bez fyzických dôkazov, ak sú vnútorne logicky usporiadané a vzájomne sa podporujú. Dlhodobé psychické a fyzické týranie je trestne relevantné (ESLP – T. v. M., 2009, Ústavný súd SR - IV. ÚS 308/2013), pričom vierohodnosť poškodenej a svedkýň je potvrdená aj týmto právnym rámcom.

Odvolací súd preto dospel v tejto časti k záveru, že súd I. stupňa nepochybil, keď pri hodnotení dôkazov uprednostnil obsahovo presvedčivejšie a znaleckým dokazovaním podporené výpovede poškodenej pred výpoveďami svedkov motivovaných zjavnou snahou ochrániť obžalovaného. Súd I. stupňa vykonal všetky dostupné dôkazy, každý dôkaz vyhodnotil jednotlivo, aj vo vzájomných súvislostiach a svoje závery presvedčivo a logicky odôvodnil. Nejde preto o porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov len preto, že súd neprevzal verziu obžalovaného a takto vykonané hodnotenie dôkazov nevybočuje z medzí logického uvažovania.

Súd I. stupňa náležite posúdil aj návrhy obžalovaného na doplnenie dokazovania, konkrétne vyšetrenie duševného stavu poškodenej a výsluch svedka I. J., pričom v prípade navrhovaného psychiatrického vyšetrenia poškodená neprejavila žiadne znaky duševnej poruchy alebo zníženej schopnosti vnímať a hodnotiť skutočnosti, čo potvrdzujú aj závery znaleckého posudku z odboru psychológie. Z tohto hľadiska súd I. stupňa správne odmietol navrhované vyšetrenie ako nadbytočné, keďže jeho vykonanie by neprinieslo relevantné informácie k objasneniu merita veci. Rovnako súd I. stupňa primerane odmietol výsluch svedka J. (priateľa poškodenej), nakoľko správne vyhodnotil, že jeho výpoveď by nebola podstatná pre zistenie skutkového stavu a neosvedčila by objektívne fakty rozhodujúce pre posúdenie viny. Takéto rozhodnutie je v súlade s ustanoveniami Trestného poriadku o voľnom rozhodovaní o tom, ktoré dôkazy sú nevyhnutné na objasnenie skutkov a nie je dôvod ho považovať za procesnú chybu.

Na základe horeuvedených skutočností potom správne súd I. stupňa uznal obžalovaného vinným tak, ako je uvedené v skutkovej vete výroku o vine napadnutého rozsudku, čím obžalovaný svojim protiprávnym konaním naplnil všetky formálne zákonné znaky skutkovej podstaty zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a/, písm. e/, ods. 3 písm. d/ Tr. zák. s poukazom na ustanovenie § 127 ods. 5 Tr. zák. a § 138 písm. b/ Tr. zák., pretože blízkej osobe spôsobil fyzické a psychické utrpenie bitím, kopaním, údermi, ponižovaním, pohrdavým zaobchádzaním, neustálym sledovaním, vyhrážaním, vyvolávaním strachu a stresu, citovým vydieraním a iným správaním, ktoré ohrozuje jej fyzické a psychické zdravie, neodôvodneným obmedzovaním v prístupe k majetku, ktorý má právo užívať, pričom čin spáchal závažnejším spôsobom konania, po dlhší čas.

Čo sa týka osoby obžalovaného, odvolací súd rovnako ako súd I. stupňa poukazuje na odpis z registra trestov, z ktorého vyplýva, že obžalovaný bol doposiaľ dvakrát súdne trestaný, odsúdenie pre trestný

čin vraždy z roku XXXX bolo zahladené v roku XXXX, avšak hoci sa na toto odsúdenie z hľadiska trestnoprávných následkov hľadí, akoby nebol odsúdený, nemožno prehliadnuť, že išlo o mimoriadne závažné násilné konanie spáchané na vlastnom maloletom dieťati. Druhý záznam sa týka zločinu týrania blízkej a zverenej osoby, ktorého sa dopustil voči svojej dcére F., rozsudok nadobudol právoplatnosť 18.01.2022 a bol mu uložený nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 51 mesiacov. Ide teda o násilnú trestnú činnosť obdobného charakteru, pričom poškodená v tomto konaní vystupovala ako svedkyňa proti obžalovanému.

Z evidencie priestupkov vyplýva, že obžalovaný bol dňa 19.11.2024 postihnutý za priestupok na úseku dopravy, zároveň je však zrejmé, že v období od 09.02.2020 do 19.11.2024 má evidovaných 31 záznamov, čo svedčí o dlhodobom problematickom postoji k rešpektovaniu právnych noriem. Zo správy Obce C., kde rodina od roku 1998 žila skôr utiahnutým spôsobom života vyplýva, že obžalovaný bol dvakrát riešený komisiou verejného poriadku. Znalkyňa z odboru psychiatria u obžalovaného diagnostikovala zmiešanú poruchu osobnosti s črtami emočnej nestability, narcizmu, zvýšenej vzťahovateľnosti, egocentrizmu, potreby dominancie a so sklonom k agresívnym reakciám. Tieto osobnostné charakteristiky korešpondujú so spôsobom správania, ktorý bol vo veci preukázaný a majú význam pri hodnotení jeho motivácie a reakcií v záťažových situáciách.

Pri hodnotení trestu odvolací súd prihliadol na všetky zistené skutkové okolnosti, osobu obžalovaného, charakter a trvanie spáchaného trestného činu, ako aj na vplyv trestu na ochranu spoločnosti a prevenciu.

Obžalovaný bol uznaný vinným zo zločinu týrania blízkej a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a/, písm. e/, ods. 3 písm. d/ Tr. zák., pričom konanie bolo dlhodobé, systematické a preukázateľne malo závažný dopad na psychické a fyzické zdravie poškodenej.

Správne súd I. stupňa pri ukladaní trestu zohľadnil poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. j/ Tr. zák. (že pred spáchaním trestného činu viedol riadny život) a priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. h/ Tr. zák. (že spáchal viac trestných činov, keďže mu ukladal súhrnný trest za tri trestné činy). Pri ukladaní trestu postupoval podľa § 38 ods. 2 Tr. zák. a § 41 ods. 2 Tr. zák., (asperačná zásada) a § 42 ods. 1 Tr. zák. (súhrnný trest). Trestná sadzba za zločin týrania blízkej a zverenej osoby podľa § 208 ods. 3 Tr. zák. je 7 až 15 rokov.

Pri použití asperačnej zásady vzhľadom k tomu, že ukladal trest ako súhrnný, bolo potrebné zvyšovať hornú hranicu trestnej sadzby odňatia slobody trestného činu z nich najprísnejšie trestného o jednu tretinu. Následne potom súd vychádzal z trestnej sadzby 7 až 20 rokov. Aj podľa názoru odvolacieho súdu, trest odňatia slobody uložený obžalovanému vo výmere 7 rokov, t.j. na samej spodnej hranici trestnej sadzby, ako trest súhrnný, pričom správne bol zrušený vo výroku o treste rozsudku Krajského súdu v Nitre sp. zn. 1To/67/2021 zo dňa 18.01.2022 (ktorým bol zrušený výrok o treste rozsudku Okresného súdu v Nitre sp. zn. 5T/69/2017 zo dňa 14.11.2018), pretože trestný čin spáchal skôr, ako bol vyhlásený rozsudok pre iný jeho trestný čin je na prevýchovu obžalovaného postačujúci a podľa názoru odvolacieho súdu zohľadňuje aj namietanú skutočnosť, že od spáchania trestného činu uplynulo 10 rokov a preto nebolo na mieste použiť zmierňovacie ustanovenie § 39 Tr. zák. Aj zaradenie obžalovaného do ústavu s minimálnym stupňom stráženia v zmysle § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. je v súlade so zákonom, pretože obžalovaný nebol v posledných 10 rokoch pred spáchaním trestného činu vo výkone trestu pre úmyselný trestný čin.

Námietky prokurátora ohľadne výšky uloženého trestu nepovažoval odvolací súd za relevantné, pretože vzhľadom už na vek obžalovaného ako aj dĺžku od spáchania trestného činu po jeho odsúdenie bol toho názoru, že podmienky individuálnej i generálnej prevencie spĺňa aj trest uložený obžalovanému na samej spodnej hranici trestnej sadzby.

Pri posudzovaní uloženého trestu odvolací súd vychádzal z judikatúry, podľa ktorej časový odstup medzi spáchaním činu a jeho stíhaním môže byť poľahčujúcim faktorom, ale nie jej automatickým dôvodom na zníženie trestu. Súd prihliadol na závažnosť a dlhodobý charakter konania, osobnosť obžalovaného a následky jeho činov (Ústavný súd SR - IV. ÚS 421/2011). Zásada primeranosti trestu proporcionality je základom trestného práva (ESLP – I. v. P., 2013).

K námietkam obžalovaného týkajúcich sa výšky trestu: Namietal, že súd I. stupňa pri ukladaní trestu nezohľadnil niektoré poľahčujúce okolnosti podľa § 36 písm. p/ Tr. zák., ktoré podľa jeho názoru vyplývajú zo značného časového odstavu od spáchania skutku až po jeho stíhanie a rozhodnutie. Podľa neho tento odstup predstavuje faktor, ktorý mal byť zohľadnený pri znížení trestu, respektíve kompenzovaný pri jeho výmere. V tejto súvislosti poukázal na viaceré rozhodovacie akty nielen v J. republike, ale aj v E. republike a taktiež poukázal i na judikatúru ESLP. Odvolací súd poznamenáva, že časový odstup od spáchania

skutku bol už primerane zohľadnený súdom I. stupňa pri posúdení závažnosti konania, jeho následkov, osobnostných charakteristík obžalovaného a súhrnu poľahčujúcich a priťažujúcich okolností. Takéto hodnotenie je v súlade so zásadami trestného práva a nevybočuje z medzí logického a zákonného posúdenia primeranosti trestu.

Zároveň odvolací súd pripomína, že argumentácia obžalovaného, ktorý namietal vysoký trest vzhľadom na časový odstup od skutkov a na potrebu zohľadniť ďalšie poľahčujúce okolnosti, je vo svojej podstate subsidiárna a nevyvracia primeranosť uloženého trestu. Preto ani odvolací súd nenašiel dôvod na zvýšenie ani zníženie uloženého trestu a považuje výrok o treste za primeraný a zákonom požadovaný.

Odvolací súd poznamenáva, že námietky obžalovaného boli súdom I. stupňa primerane posúdené. Výpovede detí boli hodnotené individuálne, kým všeobecná vierohodnosť bola zachovaná, bola spochybnená ich špecifická vierohodnosť pri hodnotení skutkového diania v domácnosti. Tento záver vychádza z odborného znaleckého posúdenia psychologičky, ktorá poukázala na autoritatívnu postavu otca, časový odstup od skutkov a štruktúru rodinného prostredia, ktorá mohla deti viesť k zľahčovaniu alebo ospravedlňovaniu jeho konania. Argumentácia obžalovaného, že na K. a K., ktorí už majú vlastné rodiny, nebol vyhotovený znalecký posudok, že by mali byť nedôveryhodní je irelevantná – znalecké posúdenie sa týkalo ostatných detí, ktoré žili s obžalovaným počas predmetného obdobia a ich výpovede v kombinácii s výpoveďou poškodenej poskytujú ucelený obraz skutkov.

Obžalovaný ďalej navrhoval pripojiť spis z predchádzajúceho konania sp. zn. 5T/69/2017, v ktorom bol odsúdený za týranie dcéry F. a využiť znalecké závery z tohto konania s cieľom spochybníť vierohodnosť tejto svedkyne, avšak odvolací súd upozorňuje, že pripojenie spisu bolo nevyhnutné výlučne na účely uplatnenia súhrnného trestu a nevzťahovalo sa k otázke viny v predmetnom konaní, keďže zrušeniu rozsudku sa týkalo len čo do výroku o treste. Argumentácia obžalovaného v tejto časti je teda irelevantná a nemá vplyv na skutkové zistenia.

K námietkam obžalovaného k nedostatku fyzických dôkazov – fotografií, lekárskeho správ, či iných dokladov týkajúcich sa následkov násilia na manželke, odvolací súd poznamenáva, že v prípadoch dlhodobého domáceho násilia nie je zákonnou podmienkou, aby existovali fyzické dôkazy; presvedčivým dôkazom sú výpovede poškodenej a svedkov, ktoré sú konzistentné a vzájomne sa podporujú. Obžalovaný ďalej označoval poškodenú a dve svedkyne za koordinované a indoktrinované zoskupenie, ktoré má existenčné, či majetkové záujmy a poukazoval na ich údajnú nepravdivosť ich výpovedí, resp. ich klamstvá. Odvolací súd v tejto súvislosti uvádza, že tieto tvrdenia sú neopodstatnené, výpovede poškodenej a svedkýň boli vnútorne konzistentné, logicky zrozumiteľné, nezistili sa relevantné rozpory, ktoré by oslabovali ich vierohodnosť.

Z uvedeného dôvodu preto odvolací súd dospel k záveru, že námietky obžalovaného o jeho nevine sú neopodstatnené.

Odvolací súd po preskúmaní všetkých námietok a dôkazov konštatuje, že skutkové zistenia súdu I. stupňa sú presvedčivo preukázané a opodstatnené. Vina obžalovaného zo zločinu týrania blízkej a zverenej osoby je jednoznačne potvrdená výpoveďami poškodenej a svedkov, ktoré sú konzistentné, logické a vzájomne sa podporujú a jej vierohodnosť je podložená znaleckým posúdením odborníka z odboru psychológie.

Výpovede obžalovaného a niektorých detí, ktoré konanie popierali alebo zľahčovali, boli súdom I. stupňa správne hodnotené ako špecificky spochybniteľné a nemajú zásadný vplyv na presvedčivosť ostatných dôkazov. Návrhy obžalovaného na doplnenie dokazovania, vrátane znaleckého posúdenia poškodenej, či výsluchu ďalších svedkov, boli zákonne odmietnuté a ich vykonanie by neprinieslo relevantné informácie k objasneniu merita veci.

Odvolací súd preto nenašiel dôvod na zmenu skutkových záverov ani výšky uloženého trestu, preto odvolanie obžalovaného, ako i prokurátora, ako nedôvodné zamietol.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.